

blij dat ik ^{weer} rij

Dat laatste herken ik. Toen ik zeven jaar geleden rijlessen volgde en na drie keer afrijden mijn rijbewijs haalde, vond ik het eigenlijk best leuk om een auto te besturen. Maar vanaf het moment dat ik het echt zélf moest doen en mijn rijinstructeur buiten beeld was, sloeg de twijfel toe. Na een aantal onzekere ritjes werd ik zo bang dat ik vervolgens zes jaar lang niet meer achter het stuur ben gekropen. Lezeres Cynthia herkent dit. Zij heeft sinds 2003 haar rijbewijs en in het begin gewoon gereden. Maar toen ze hoorde dat een meisje van haar leeftijd uit haar woonplaats was doodgereden, sloeg de angst toe. Ze heeft een zontje van drie en durft de verantwoordelijkheid om te rijden al twee jaar niet meer aan. Voor Lida geldt hetzelfde. Zij heeft na een periode van vijftien jaar niet rijden vorig jaar drie lessen genomen, maar had daarna nog steeds niet het gevoel dat ze eraan toe was om de weg op te gaan. "Ik voel me eerlijk gezegd wel een beetje min dat ik het niet durf. Vooral als ik een oma van in de zeventig onverschrokken achter het stuur zie stappen.

Waarom zij wel en ik niet?" Jan stelt ons gerust dat we niet de enigen zijn. Ruim een miljoen mensen in Nederland hebben een vorm van rijangst. Vijfennegentig procent daarvan is vrouw... (Bron: www.rijrelaxed.nl.)

Spectaculair

Genoeg gekletst: ik moet eraan geloven. Jan herhaalt nog even de betekenis van de verschillende lichtjes die op het dashboard branden, checkt of ik mijn stoel en de spiegels goed heb ingesteld en zegt dan dat ik rustig mijn koppeling mag laten opkomen. Tot mijn eigen verbazing gaat dat prima, geef ik daarna gas, stuur naar rechts, schakel naar de tweede versnelling en rijd zo de Rotterdamse binnenstad in. Verrast kijk ik even opzij naar Jans voeten. Ze rusten niet op de pedalen. "Je doet het helemaal zelf, hoor," zegt hij, alsof hij mijn gedachten kan lezen. "Autorijden verloor je net zomin als fietsen." Harder dan dertig rijd ik niet, maar als ik in mijn binnenspiegel fotograaf Wout Jan, die achter me rijdt, zie knipogen, voel ik me toch trots. Angsten zijn

er om te overwinnen en hoe eng ik autorijden ook vind, ik gá er deze dagen voor. We rijden en rijden en ik probeer alles zo goed mogelijk te doen. De auto besturen, om me heen kijken wat de andere weggebruikers willen en langzaam maar zeker mijn snelheid een beetje opvoeren. Jan lacht als ik op een gegeven moment uitroep dat ik te hard ga, omdat het slechts een luttele zeven kilometer betreft. Het is maar wat je spectaculair noemt, ahum. Jans belangrijkste tip voor mij is deze rit: laat je niet opjagen. Als mijn motor afslaat omdat ik de koppeling te snel laat opkomen als het stoplicht op groen springt, begint iemand achter me boos te toeteren. Ik schiet lichtelijk in de stress, maar Jan

